

Predica de la Krefeld (Zürich)

Duminică, 30 august 2020, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Cuvântul de introducere din **Ps. 91**: „...”.

Și eu doresc să-i salut pe toți călduros. Îi suntem mulțumitori Domnului Dumnezeului nostru din toată inima și pentru această duminică. De cincizeci de ani ultima duminică din lună este cunoscută ca fiind o duminică în care aveam adunare în Zürich. Suntem mulțumitori că în toți anii trecuți am putut ține aceste adunări. Suntem mulțumitori și pentru faptul că acum prin internet, de la Zürich sau de la Krefeld putem îngriji întreaga lume. Și pentru aceasta suntem mulțumitori din toată inima. Frații din Austria și de pretutindeni ne transmit saluturi. Fratele Schmidt care este aici vă salută și el călduros pe toți. De peste cincizeci de ani noi Îi slujim Domnului împreună și suntem într-o legătură interioară; de asemenea și cu frații noștri din Austria, Elveția, din întreaga Europă și de pe întregul pământ.

Scumpii mei frați și surori, un Cuvânt mai potrivit n-ar fi putut fi citit. Acest Cuvânt se referă direct la starea actuală a omenirii. Două cuvinte au fost exprimate în mod deosebit, cuvintele: ciumă și molimă. Ce să spunem noi aici? Dacă citim cu atenție sfânta Scriptură și îndeosebi ceea ce a spus Domnul nostru în Mat. 24, Mar. 13 și Lc. 21, știm că toate acestea au fost prezise: epidemii și ciume. Noi toți am fost surprinși, dar în Cuvântul de introducere am auzit ce s-a citit din Ps. 91: „*dar de tine nu se va apropia*”. Însuși Domnul ne spune: „Eu sunt locul tău de scăpare, cetățuia ta”. Iar noi Îi mulțumim Domnului Dumnezeului nostru pentru aceasta.

Ar fi multe lucruri de spus în legătură cu noile dezvoltări din Orientul Apropiat. Ministrul de externe al Statelor Unite se ostenește să aducă sub influența SUA toate cele 22 de state ale Ligii Arabe, pentru ca în sfârșit să fie încheiat un legământ de pace. Noi toți am aflat ce s-a întâmplat între Israel și Arabia Saudită. Îi suntem mulțumitori

Domnului Dumnezeu nostru de faptul că noi comparăm cele mai noi informații cu Biblia și Biblia cu cele mai noi informații, și mereu putem striga: „Astăzi se împlinește această Scriptură..., astăzi se împlinește această Scriptură... în fața ochilor noștri”. Până în clipa când se va împlini 1 Tes. 5, când se va spune: „Acum este pace. Acum nu mai este niciun pericol”. Totul ia chip, așa cum a fost vestit pentru timpul sfârșitului.

Profetul Daniel a văzut cele patru împărății mondiale: împărăția babiloniană, împărăția medo-persană, împărăția greacă și împărăția romană, care a început în anul 63 î.d.Hr. și care ia din nou chip în timpul nostru, îndeosebi începând cu tratatele romane din martie 1957. Acum nu dorim să intrăm în toate aceste amănunte, dar din toate aceste actualități am aflat că Uniunea Europeană dorește să aibă cea mai mare autoritate de pe pământ și o va și avea. Acum nu doresc să intru în toate detaliile, dar toate se împlinesc acum. Cu adevărat am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Îi suntem foarte mulțumitori Domnului că noi am aflat despre ceea ce a hotărât Dumnezeu în planul Său de mântuire.

O spun cu o mare durere. Atât de mulți trec pe lângă ceea ce a făcut Dumnezeu pentru timpul nostru, și în mare parte a făcut deja în mijlocul poporului Său. Ce mare har că noi putem crede făgăduințele lui Dumnezeu din toată inima și în mod deosebit făgăduința care a fost dată în legătură cu revenirea Domnului nostru Isus Hristos și cu ultimul mesaj care premerge cea de-a doua Lui venire!

Când am auzit predica fratelui Branham „Trei feluri de credincioși” mi-a mers la inimă ce mare har este să-L crezi pe Dumnezeu, să crezi Cuvântul Său așa cum este scris și să primești făgăduințele prin credință. Toți știm că în toți anii noi am propovăduit aceasta. În clipa de față noi tratăm predicile fratelui Branham de după deschiderea pecetilor – acum suntem la anul 1964 – și ne adâncim în ele. Ceea ce a spus acest bărbat al lui Dumnezeu acum 56 de ani, ceea ce prin har am făcut și eu acum 38 de ani. Eu am inclus mesajul în toate predicile mele. Dați-vă seama, au trecut 56 de ani și apoi 38 de ani, iar acum am ajuns în anul 2020. Și auzim ceea ce Duhul lui Dumnezeu i-a încredințat robului și prorocului Său ca mesaj pe care el a trebuit să-l propovăduiască Adunării. Dumnezeu a dăruit har că deja

în perioada anilor 1982-1984 am tratat aceste predici, iar apoi ne-am adâncit în ele.

Acum cu adevărat am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Chemarea afară este ca și încheiată, ultimii sunt chemați. În ultimii 55 de ani Dumnezeu S-a îngrijit ca aceste picioare să facă lunar călătorii pe întregul pământ și am purtat Cuvântul Domnului în mod personal. A fost necesar să fie stabilite contacte, astfel ca frații și toți credincioșii de pe întregul pământ să audă Cuvântul, să-l creadă și să-și trăiască pregătirea și desăvârșirea lor prin har. Domnul Dumnezeu S-a îngrijit pentru tot.

Am ales un verset biblic din Evr. 6 începând cu vers. 18; poate începem citirea de la vers. 13. Aici avem conversația Domnului Dumnezeu cu Avraam și făgăduința pe care i-a dat-o și care a fost confirmată cu un jurământ. A fost accentuat că ea este valabilă și că ceea ce a făgăduit Dumnezeu trebuie să se întâmple și se va întâmpla deoarece gura Domnului a vorbit.

Citim Evr. 6:13: „*Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, s-a jurat pe Sine însuși*”.

Mai întâi făgăduința, iar apoi încă o dată confirmarea printr-un jurământ: „Avraame, tu te poți încrede în ceea ce am făgăduit Eu. Se va întâmpla”. Apoi este scris că Avraam a așteptat, a perseverat și a văzut împlinit ceea ce i-a făgăduit Dumnezeu.

Apoi citim Evr. 6:15: „*Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința*”.

Avem nevoie de răbdare, ca după împlinirea voii divine să și trăim ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne ocrotească în acest timp al nesigurantei și nedumeririi. Nimeni nu știe ce epidemii, ciume, pandemii vor mai veni asupra omenirii. Noi trăim în vremea în care oamenii vor dori să moară din pricina spaimii lucrurilor care vor veni. Dar, noi ne încredem în Domnul, așa cum am auzit în Cuvântul din introducere, că Domnul este cu noi și El ne va păzi și Își va confirma Cuvântul în viețile noastre.

Citim vers. 17: „De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ”. Așadar moștenitorilor făgăduințelor Sale.

Noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Scumpii mei frați și surori, permiteți-mi s-o spun clar. Numai cine Îl crede pe Dumnezeu acum va putea avea parte și va moșteni ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Așa cum firește numai mireasa se pregătește pentru a-l întâmpina pe mire ca apoi să sărbătorească nunta, tot așa este și duhovnicește. Numai cine face parte din Adunarea Mireasă va asculta de chemarea Mirelui, va trăi pregătirea și apoi va avea parte de ospățul nunții Mielului. De aceea este și scris: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!»”. Dar cine aude acest lucru în acest timp?

Mereu și mereu va trebui să accentuăm că adevărata credință este ancorată numai în făgăduințele lui Dumnezeu. O spunem cu o mare durere. În toate denomițiile creștine Cuvântul lui Dumnezeu nici măcar n-are prioritate. Acolo se învață ceea ce a fost decis în biserica lor, și toți se pot întoarce înapoi, fie în timpul lui Luther, în timpul lui Wesley sau în trecut. Toți au rămas acolo unde ei au trăit trezirile lor personale. Ultima statistică pe care mi-o amintesc referitor la mișcarea pentecostală este că aceasta are 550 de milioane de membri carismatici care trăiesc pe pământ. Dar cine sunt conducătorii, cine sunt călăuzele lor? Care dintre ei a auzit de ceea ce a făgăduit Dumnezeu?

Scumpii mei frați și surori, cu atât putem fi mai mulțumitori că Domnul ne-a îndreptat atenția noastră înspre ceea ce este vorba în acest timp. Haideți să spunem din nou lucrul acesta. La prima venire a lui Hristos nu era vorba de o religie, nu era vorba doar să sărbătorești Sabatul, să cânti Psalmii și să menții caracterul religios; „rabi în sus”, „rabi în jos”, „rabi în stânga”, „rabi în dreapta”. Nu! Atunci când Dumnezeu împlinește sfatul voii Sale, când împlinește făgăduințele Sale, atunci atenția noastră trebuie să fie smulsă afară din tradiții și îndreptată spre ceea ce a făgăduit Dumnezeu și apoi și împlinește. Cu atât mai mulțumitori putem fi și accentua faptul că atunci când timpul s-a împlinit Dumnezeu a trimis pe prorocul Său Ioan pentru a pregăti

calea Domnului. Activitățile religioase își urmau cursul mai departe, cărturarii, fariseii și marii preoți stăruiau mai departe în tradiția lor, iar acest lucru se întâmplă până în ziua de astăzi.

Vă spun foarte sincer, cel mai trist tablou pe care eu l-am văzut și trăit în călătoriile noastre din Israel a fost la Zidul Plângerii unde se întâlnesc toți rabinii care vin și deschid Tora, citesc și se leagănă încoace și încolo. Ce este atunci? De ce a plâns Domnul nostru pentru Ierusalim? „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi*”(Lc. 19:42).

Cât de mulțumitori putem fi că noi am aflat de ce s-a întâmplat în 11 iunie 1933, atunci când omul lui Dumnezeu, la primul lui botez în râul Ohio a avut acea trăire puternică. Domnul S-a coborât în norul supranatural care a fost vizibil pentru câteva mii de oameni care erau prezenți acolo. Iar glasul adresat fratelui Branham a răsunat: „Așa cum Ioan a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos așa vei fi trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos”.

Permiteți-mi să dau încă o dată mărturie aici. O spun foarte recunoscător înaintea lui Dumnezeu. În decembrie 1962 eram împreună cu fratele Branham. În prezența lui Dumnezeu, prin descoperire, el mi-a repetat aceleași cuvinte pe care Domnul mi le-a vorbit mie personal, iar apoi mi-a spus toate amănunțele; și anume că hrana nu este o hrană pământescă, ci este o hrană duhovnicească. Dumnezeu va trimite o foamete, dar nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Apoi mi-a spus: „Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi restul hranei”. Acest lucru s-a întâmplat în 3 decembrie 1962.

Ce s-a întâmplat în 28 februarie 1963 atunci când Domnul însoțit de șapte îngeri S-a coborât în norul supranatural pe Muntele Sunset? Întreaga lume a putut vedea că pe cerul senin era un nor supranatural. Apoi a primit călăuzirea: „Întoarce-te înapoi la Jeffersonville căci a sosit vremea deschiderii celor șapte peceti”.

Fratelui Branham i-a fost descoperit ce a fost conținut în cele șapte peceti, dar doar după deschiderea pecetilor a putut el adresa Adunării mesajul, în toate predicile care au urmat după aceea. Îi

suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru tot ceea ce, pas cu pas, am trăit și putem urmări. Suntem mulțumitori din inimă pentru că acum la sfârșitul timpului harului putem trăi toate aceste lucruri.

În Is. 46:10 este scris: „*Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit...*”. Așadar El a anunțat dinainte ceea ce încă nu se întâmplase. „*Eu zic: «Hotărârile Mele vor («Eu poruncesc: «Sfatul voii Mele va»» – lb. germ.) rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea»*”. Ce Cuvânt al lui Dumnezeu puternic! „Sfatul voii Mele, hotărârile Mele vor rămâne în picioare, ceea ce am propovăduit în vechime se va întâmpla”.

Noi accentuăm mereu și mereu că am primit trecere înaintea lui Dumnezeu și recunoaștem că acum am ajuns la sfârșitul zilei mântuirii, și că făgăduința care a fost dată s-a împlinit: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare*”. Despre ziua înfricoșătoare a Domnului putem citi în Isaia, în 2Pet. 3:10 și în prorocul Ioel. Peste tot putem citi că ziua Domnului va fi o zi a judecății, o zi a întinericului. Am putea citi toate aceste locuri. Dar înainte de a veni acea zi, înainte ca timpul harului să se încheie Domnul a trimis pe cineva ca Ilie pentru a restitui totul, pentru a reaseza toate lucrurile la locul lor pentru ca la sfârșit Adunarea să fie așa cum a fost la început.

Scumpii mei frați și surori, să spunem și acest lucru. Dacă noi auzim predicile din anul 1964, când fratele Branham spune mereu și mereu cu seriozitate ca noi să ne strângem împreună pentru rugăciune, că trebuie să avem aceleași trăiri, că semnul, dovada trebuie să vină asupra noastră, că Dumnezeu S-a îndurat de noi, atunci nu doar să afirmăm acest lucru, ci Dumnezeu să poată confirma aceasta, și astfel noi să fim binecuvântați cu adevărat.

Și în acest punct doresc să-i încurajez pe toți. Pe cât de sigur Dumnezeu a trimis Cuvântul Său, pe atât de sigur la timpul potrivit El ne va da o inimă zdrobită, un duh smerit. Va veni ceasul când noi nu ne vom ruga pentru aceasta, ci prin har ne va fi dăruit că noi ne vom strânge împreună pentru rugăciune, vom străpunge și Îl vom trăi pe Dumnezeu în mod supranatural. Nu vom forța nimic, nu ne vom grăbi,

dar nici nu vom rămâne în urmă. Ci cu o încredere deplină, că ceea ce trebuie să se întâmple în noi înaintea răpirii, Domnul o va și împlini cu noi.

Cât de des m-am rugat în ultima vreme: „Doamne, dăruiește-mi o inimă frântă și un duh smerit!”. Scumpulii mei frați și surori, eu trebuie să recunosc că încă nu este așa cum aș vrea s-o am. Cât de des acum zeci de ani în urmă ne-am luptat, am cerut, ne-am rugat, am plâns și am trăit binecuvântări! Noi vrem să avem din nou toate aceste trăiri supranaturale. Domnul ni le va dăruia. De data aceasta va fi în legătură că Dumnezeu Se va descoperi, Își va confirma Cuvântul Său și ne va binecuvânta, prin har.

Încă un Cuvânt din Is. 48:3: „*De multă vreme am făcut cele dintâi prorociei, din gura Mea au ieșit și Eu le-am vestit: deodată am lucrat, și s-au împlinit*”. Dinainte le-am vestit, am vegheat asupra lor, și dintr-o dată s-au împlinit.

Pe cât de sigur Dumnezeu are un plan de mântuire, pe atât de sigur ne-a introdus și pe noi în sfatul voii Sale; astăzi noi, împreună cu fratele Branham și cu Pavel, putem spune: noi v-am propovăduit întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu. Domnul veghează asupra Cuvântului Său pentru a împlini totul la timpul potrivit.

Să cuprindem. Ceea ce se petrece acum pe suprafața pământului este ceva străin. Chiar personalitățile care poartă răspunderi nu știu cum vor merge lucrurile mai departe și nu știu ce să facă. Vor mai veni multe pe deasupra. Totuși noi avem nădejde așa cum am citit în Ps. 91: „Eu sunt cetățuia voastră, Eu sunt locul vostru de scăpare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar pe voi nu vă va atinge”.

Noi ne punem încrederea noastră în Domnul. Noi suntem întristați de faptul că nu putem ține adunări lunare în Zürich și încă nici în Krefeld. Dacă ar trebui să respectăm toate restricțiile atunci n-ar merge, nu merge. Dar Îi suntem mulțumitori Domnului că întreaga lume poate urmări vestirea în direct. Fratele Taty mă informează în mod regulat că întreaga lume este înzestrată cu echipamente tehnice. În toate țările unde nu există echipamente tehnice le-am pus noi la dispoziție. Dacă vedem că pe întregul pământ toți ascultă și pot urmări,

atunci Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul.

Încă o dată ne întoarcem la Cuvântul din introducere. Domnul Dumnezeu i-a dat lui Avraam făgăduința și i-a confirmat-o cu un jurământ. Adevărații credincioși sunt sămânța lui Avraam. Avraam este părintele nostru de credință, de aceea mereu și mereu accentuăm că noi nu credem ceea ce spune sau învață o biserică liberă și nici crezurile lor. Noi credem ceea ce a spus Dumnezeu în scumpul și prețiosul Său Cuvânt. Așa cum Avraam L-a crezut pe Dumnezeu tot așa și noi Îl credem pe Dumnezeu în timpul acesta. Noi am primit și acceptat făgăduința și credem că fratele Branham a avut o chemare divină ca Moise, ca Pavel, și că această chemare divină are o continuare, și că noi am putut îndeplini ceea ce a hotărât Domnul. Adică toate predicile ținute după deschiderea pecetilor trebuie să le meargă la inimă tuturor credincioșilor de pe întregul pământ.

Vă rog nu fiți deznădăjduiți dacă vedeți că starea noastră încă nu este așa cum ar trebui să fie. Încredeți-vă că pe cât de sigur Domnul Dumnezeu a pus făgăduința în noi, pe atât de sigur El o va și împlini prin noi. Avraam a fost cel mai bun exemplu. Bărbatul de 100 de ani nu s-a uitat la trupul lui, la starea lui, ci s-a uitat la Cel care a dat făgăduința. Sara care asculta la ușa cortului, care era înapoia Lui, a auzit ceea ce făgăduise Domnul, a râs în sinea ei și a spus: „*Acum când am îmbătrânit, să mai am poftă?*”. Dar Dumnezeu a vorbit, și apoi amândoi nu s-au mai uitat la starea lor trupestă nenorocită, ci s-au uitat la făgăduința care le-a fost dată, la Cel ce a dat-o și Și-a luat responsabilitatea pentru împlinirea ei.

Același lucru trebuie să-l facem și noi, să nu ne uităm la noi. Ci ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, să ne punem încrederea în Dumnezeu și să știm că El care Și-a început lucrarea o va și desăvârși. Pe cât de sigur ultimul mesaj trebuia să slujească pentru chemarea afară și pregătirea Adunării Mireasă, pe atât de sigur Cuvântul descoperit, prețios și sfânt care din însărcinarea lui Dumnezeu a fost propovăduit în original, fie în anii 1964, 1965 și în toți anii care au urmat a fost purtat pe întregul pământ și acum încă este purtat pe întregul pământ prin transmisii.

Iubiții mei frați și surori, Dumnezeu n-a putut face mai mult. El S-a îngrijit de tot și veghează asupra Cuvântului Său. Sfatul voii Sale se va împlini, ceea ce a făgăduit și vestit în vremuri străvechi El o va și împlini. Noi ne putem striga unii altora: Maranata! Domnul nostru vine curând. Noi am ajuns la sfârșitul timpului harului și ne încredem în Domnul. El va face totul minunat. Așa cum cântă poetul de cântare: „Chiar dacă eu nu cunosc calea, Tu o cunoști. Tu cunoști timpul, planul Tău este deja gata, este pregătit”. Nu fiți deznădăjduiți. Fiți mângâiați, fiți întăriți, cu încrederea în Dumnezeu că El va face totul bine spre cinstea și slava Numelui Său sfânt. Aleluia! Lui Îi aducem cinstea.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți din Austria, Elveția și întregul pământ. Amin.